

KESZTHELYI REZSÓ

A lehelet alakjaiból

Ha mondhatni,
*a Lantos énekének
 bája:*
*mikor már csupán az,
 ami a tiszta,
 abbahagyhatatlan titkú semmi.*

()

Széncinegét meg
*vörösbeget cikázgat a röpte,
 és a fenyőről hirtelen leveri a
 szárny a porhavat
 az úgynevezett madárszín végtelenre.*

()

Fényföld fájdalom ez itten,
*mikor álmodom:
 sose születtem.*

()

Mikor hullajtja sűrűn hóalakját
*a magasság a tekintetemre,
 akkor kibuggyan rám
 egy-egy emléksír belőle.*

()

Fúj a szél,
*és kitarja az emlékek
 fellegeit.*

*A lélek fogalma
 ráhelyezi arcát
 a test nyomára.*

*Hajnalok
 nyílnak a kiásott
 földből.*

()

Szava vesztett mese
*Merről a hatalmas szín léggömbre –
 szüntelen érkező szemmel
 áll meg ama piramis előtt,
 melyben a tenger szarkofágja,
 körötte meg, a homokon,
 szabályos térközökben
 izzó és könnyező tevék –
 amiképpen önnönmagává szenved
 a kín.*

()

A fölérzés arra,
*ami élt,
 és aztán akként kel az ébrenlét.*

()

Ne rekeszd ki födeled alól a halált,
*hisz' ő is vérség, a tiéd.
 Eladdig is:
 ideák nélkül változó sebek
 füzére őriz,
 és mindenkori idomában
 az ég vonulása.*

()

Pázsitszőnyeg,
*honnan lilás
 és sárgás feltörekvés,*

*úgy mint hiányörömből születés,
 majd élénk
 feledés-szenvedés.*

()

Egyetlen szál virágban
*jelenik meg a hasonlíthatatlan
 szépsége és közönye:
 világoljék, mi élet nélkül is
 kikerülhetetlen,*

*és letöri a végtelen alakzatait,
 az anyag
 történ*

Mindnyájunk fátumára.

()

Dús hóesésben
*érszínek lüktetése –
 ilyentájt hallani,
 amint egy lélek
 a teremtményről
 halkan leperog.*